

לשוק עם אבא

יום אחד שיחקו התאומים לפני דלת המטבח, כשהגברת ודדר מכינה בצלים לארוחת ערב. הערב היה עוד רחוק, אך הגברת ודדר אהבה להכין את הכל בזמן.

מוכרחים ללכת מוקדם לישון, כי אתם צריכים לקום מחר מוקדם בבוקר אם תבואו איתי! עכשיו קחו כל אחד ראש כרוב בשביל אמא ורוצו הביתה. אבא ודדר חזר לעבודה שלו. קיט וקאט ניגשו לערמת הכרוב. קאט לקחה ראש אחד, קיט לקח שניים, רק כדי להראות שהוא יכול.

קיט וקאט ישבו ליד אמבטית מים וניסו ללמד שחיה לאפרוחי ברווז. לכל אחד היה אפרוח קטן משלו. קיט הרים את הברווזון שלו ושם אותו באמבט והברווזון געגע.

"אל תעשה זאת, קיט" אמרה קאט "לאפרוח זה לא נעים. גם אתה לא נהנית כשנפלת למים."

"אני לא ברווז" ענה קיט.

"בכל אופן הם עכשיו עייפים ורוצים לחזור לאמא שלהם" אמרה קאט "בוא, נעשה משהו אחר. אגיד לך מה! בוא לגינה לעזור לאבא להכין את הסירה לשוק."

"טוב" אמר קיט "אמא, מותר לנו?"

"כן" ענתה הגברת ודדר "ותשאלו את אבא האם יסכים לקחת אתכם מחר, עם מזג האוויר יהיה יפה. אמרו לו שאמרתי לכם לשאול."

"הו, טוב, מצוין" אמרו שני התאומים ביחד, ורצו מהר לגן, בנעלי העץ שלהם.

אבא שלהם אסף כרוב בגינה והכין מראשי הכרוב ערמה. כשהילדים הגיעו אליו בדיוק התחיל להדליק את המקטרת שלו.

"אבא!" קראו שניהם ביחד "האם נוכל ללכת אתך מחר בבוקר לשוק? אמא אמרה שאנו יכולים לשאול." אבא ודדר נתן שתי נשיפות עשן מהמקטרת, בלי לענות.

"אנו נעזור לך להעמיס את הסירה" אמר קיט.

"כן" אמרה קאט "ואני יכולה לסחוב ראש כרוב."

"אני יכול לסחוב שניים" אמר קיט.

"נתנהג יפה" אמרה קאט.

"טוב" אמר בסוף אבא "נראה איך אתם עובדים! אם מחר יהיה יום יפה, אז נראה. אבל היום אתם

התאומים חזרו לגן ועבדו עם אבא במרץ רב, רחצו את הירקות וארזו בסלים עד שהסירה שלהם הייתה מלאה ראשי כרוב, בצל, סלק, צנון ועוד דברים טובים למאכל.

כאשר ירד הערב שלושתם היו כבר עייפים מאוד והלכו הביתה. בינתיים אמא ודדר הכינה לארוחה דייסת חובצה. התאומים אהבו דייסת חובצה וכל אחד מהם אכל שלוש קעריות דייסה לפני שאמא השכיבה אותם לישון.

כך נראתה המיטה שלהם! זו מיטה שנפתחת כמו ארון והם נשכבו שם כמו על מדפים במזווה. למחרת בבוקר העירה אותם אמא ודדר.

"אם אבא אומר 'נראה', זה תמיד 'כן', אמרה קאט לקיט.

אולי זה יראה לכם מוזר שהם ילכו לשוק בסירה, אבל להם זה נראה טבעי לגמרי. כי בהולנד יש הרבה תעלות מים. הם חוצים את השדות כאילו היו דרכים, שהם בעצם כך באמת. תעלות קטנות נפתחות לגדולות יותר והגדולות מובילות לים.

החקלאים יכולים בקלות להעמיס את הירקות שלהם על סירות ולשוט בהן דרך התעלות הקטנות לגדולות ולשוק שבעיר. ובערים התעלות עוברות ברחובות וסחורה מובלת בסירות כמו במכוניות.

"תתנהגו יפה, ילדים!" היא קראה להם "תשמעו לאבא, ואל תלכו לאבוד."
קיט וקאט היו עסוקים מאוד כל הדרך העירה. הם התענינו בכל מה שנעשה לאורך התעלה.
היה עוד בוקר מוקדם והשדות היו מכוסים טל מבריק.
פרות לבנות ושחורות רעו במרעה ופועלים אחדים עבדו כבר בשדות

הם עברו ליד בנינים בעלי גגות אדומים וליד כמה טחנות רוח שכנפיהן זרקו צללים ארוכים על השדות. פרחי פשתן כחולים נראו לאורך התעלה, ופעם אפילו ראו חסידה עם צפרדע במקור שלה המתישבת בקן שעל גג ירוק מאזוב.
הסירה עברה תחת גשרונים רבים וסמוך לבתים שלאורך התעלה. הם היו כל כך קרובים שניתן היה לראות וילונות מתנופפים ברוח וצמחי גרניום בעציצים על אדני החלונות. בבית אחד ישבה משפחה ליד שולחן ארוחת בוקר והם נופפו בידיהם לקיט וקאט. במקום אחר ראו אישה שמכבסת בגדים בתעלה.

"זה יום השוק" הזכירה להם "קומו מהר אם אתם רוצים לצאת עם אבא."
קיט וקאט קפצו מהמיטות כמו כדורי גומי. הם אכלו דבר מה לארוחת בוקר ורצו אל הסירה.

אבא ודדר היה שם כבר לפניהם. הוא עזר להם להכנס לסירה, הושיב אותם על הספסל ואמר להם לשבת בשקט. אז לקח מוט ארוך ודחף את הסירה לתעלה. אמא ודדר עמדה ליד התעלה כדי לראות איך הם מפליגים.

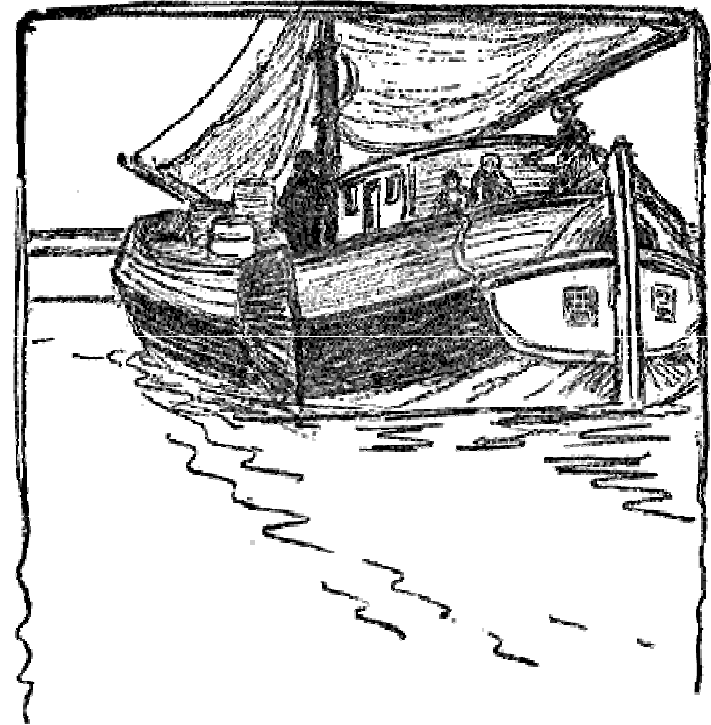
"לא היינו צריכים כלל ללכת לבית הספר" אמר קיט. הם רצו מאוד שהסירה תהיה גדולה כך שיוכלו להסתובב עליה, אבל אבא אמר להם לשבת לגמרי בשקט.

השוק היה בכיכר גדולה במרכז העיר. היו שם דוכנים קטנים, אליהם הביאו האיכרים את תוצרתם, וחינו לקונים.

קיט וקאט עזרו לאבא לפרוק את הסירה. אחר כך הם התישבו על ארגז ריק. אבא נתן לכל אחד מהם לחם וגבינה. הם היו כבר שוב רעבים. הם שמו את הגבינה בין פרוסות לחם, נגסו ובאותו הזמן הביטו על הנעשה מסביב.

הכיכר התמלאה באנשים. לרוב היו אלה נשים עם סלי קניות בידיהן, והן הסתובבו בין הדוכנים ובחרו דברים לארוחה.

לידם עברו עוד סירות מלאות ירקות ופרחים בצבעים רבים. כולם שטו לשוק, אבל באף סירה אחרת לא נראו תאומים קטנים.

"בוקר טוב, שכן ודדר" קרא אדם מסירה אחרת "אתה מביא היום לשוק זוג חזירים שמנים?" לאט, לאט הם הגיעו העירה. התעלה הגדולה הייתה מלאה בסירות ואנשים קראו זה לזה מסירה אחת לשניה.

ככמה מקומות ראו סירות בהם גרו אנשים. היו אלה כמו בתים שטים. קיט וקאט חשבו שזה מוכרח להיות כיף לחיות כך על סירה, לעבור מעיר לעיר ולראות כל פעם דברים חדשים.

אישה גדולה עם סל ענק עברה ליד הדוכן שלהם.
"מה אני רואה" אמרה "אתם תאומים?"
"כן גבירתי" ענה קיט, וקאט הוסיפה "ואנחנו בני
חמש."
"כך אתם באמת נראים" אמרה האישה "ואיך קוראים
לכם?"
"כריסטופר וקטרינה" אמרה קאט "אבל קוראים לנו
קיט וקאט בקיצור." וקיט הוסיף: "כשנגיע למטר וחצי
גובה יקראו לנו כריסטופר וקטרינה."
"יפה" אמרה האישה "ואני הגברת ואן דה קלוט. אתם
עוזרים לאבא?"
"כן" אמרו התאומים "אנו עוזרים לו למכור הכל."

אז תמכרו לי ראש כרוב אחד ועשרה בצלים" אמרה
הגברת ואן דה קלוט.

אבא ודדר לא אמר מילה, אלא רק נשף במקטרת
שלו. קיט לקח ראש כרוב ונתן לגברת ואן דה קלוט.
"את תכיני בצל" הוא אמר לקאט. כי קיט לא היה
בטוח שהוא ידע לספור עד עשר, אז העדיף שקאט
תעשה זאת.

קאט לא פחדה. היא אספה וספרה בצלים ונתנה
לגברת ואן דה קלוט.
"האם זה עשר?"

הגברת ואן דה קלוט ספרה את הבצל עם קאט. היו
שם אחת עשרה על כן היא החזירה אחד. ואז נתנה
לקיט כסף עבור הכרוב ולקאט שילמה עבור הבצל.
אבא ודדר אמר:

עכשיו ילדים, אם תהיו שוב רעבים תוכלו לגשת לדוכן
של הגברת ואן דה קלוט, ולקנות משהו אצלה. היא
מוכרת ממתקים.

"כן! כן! אנו שוב רעבים!" קראו קיט וקאט "האם נוכל
ללכת עכשיו?"

"לא, עוד לא, קודם צריכים עוד לעבוד קצת."
קיט וקאט עזרו עוד זמן רב לאבא. הם למדו לספור
עד עשר ועוד דברים רבים. אחר כך נתן אבא ודדר
לכל אחד מהם שני שקל ואמר:

"עכשיו אתם יכולים להסתובב בין הדוכנים בשוק
ולקנות מה שימצא חן בעיניכם בשני שקלים. ואז חזרו
אלי."

קיט וקאט יצאו לדרך, לראות את העולם. הם החזיקו
את המטבעות חזק ביד אחת, ובשניה החזיקו זה את
זו.

"העולם הוא גדול מאוד" אמר קיט לקאט.

דוכנים עם ירקות שונים, בדיוק כמו הדוכן של אבא. הם ראו גם דוכנים עם נקניק, דגים וגבינות, אבל בשום מקום לא מצאו משהו שהם רוצים ושעולה רק שני שקלים.

בסוף ראו את פניה של הגברת ואן דה קלוט המחייכת אליהם מאחורי ערמות של עוגות, עוגיות, וממתקים מכל הסוגים. הם החזיקו חזק במטבעות. על השולחן עמדו בשורה בובות סוכר צבעוניות והם

הם ראו הרבה דברים מוזרים ויפים בשוק. היו שם שולחנות מלאי פרחים. היה דוכן עם כלובי ציפורים, ששרו בכל כוחם. ובכלוב אחד ישבו בשורה חמישה ציפורים קטנות.

"קיט" קראה קאט "נקנה את הציפורים היפות". הם שאלו את האישה האם הציפורים עולות שני שקלים, אך היא אמרה: "לא חמודים שלי, הן עולות חמישה שקלים." התאומים ידעו עכשיו לספור עד עשר והבינו שלא יוכלו לקנות בשני שקלים אם הן עולות חמישה. לכן המשיכו ללכת הלאה. הם ראו דוכנים בהם היו תרנגולות וברווזים למכירה. אבל את אלה היה להם הרי מספיק גם בבית. הם ראו

ידעו מיד שאין בכל השוק דבר שהם רוצים יותר מאשר את הבובות האלה.
"האם בובות אלה עולות שני שקלים כל אחת, גברת ואן דה קלוט?" שאלה קאט.
"לא, הן עולות שקל אחד כל אחת" ענתה הגברת. התאומים היו מיואשים.
"אני לא מאמינה שנמצא בכל השוק דבר שעולה עשר אגורות" אמרה קאט.
"רגע, תני לי לחשוב" אמר קיט.
הם התישבו על שפת המדרכה. קאט שתקה וקיט לקח את ראשו בין בידיו וחשב חזק. הוא חשב כל כך חזק שמצחו העלה קמטים!

"אגיד לך, קאט" אמר בסוף "אם הבובות האלה עולות שקל אחד כל אחת, אז אני חושב שנוכל לקבל שתיים כאלה עבור שני שקלים."
"הו קיט" אמרה קאט "כמה טוב אתה יודע לחשוב. האם זה כואב? בוא, נשאל את גברת ואן דה קלוט."

הם חזרו לדוכן הממתקים.
"גברת ואן דה קלוט" אמרה קאט "קיט אומר שאם הבובות האלה עולות שקל כל אחת, אז הוא חושב שנוכל לקנות שתיים כאלה בשני שקל. האם גם את חושבת כך?"
"אבל כמובן" ענתה הגברת ואן דה קלוט.
"אבל לך יש שני שקלים וגם לי שניים" אמרה קאט לקיט "ואם נקנה שתי בובות בשני השקלים שלך לי ישארו שני שקלים, נכון? אוי, זה לא מסתדר לי בשום אופן!"
"תני לי לחשוב עוד קצת" אמר קיט, ואחרי שחשב עוד קצת אמר:
"אגיד לך מה. את תקני שתי בובות בשני השקלים שלך, ואני אקנה שתיים בשני השקלים שלי, ואני אתן אחת לאמא ואת יכולה לתת אחת לאבא!"
"אז בוא ונעשה כך" אמרה קאט.
הם חזרו לדוכן של גברת ואן דה קלוט.
"נקנה ארבע בובות" אמרה קאט.
"יפה, יפה, יפה" אמרה הגברת "אז בסוף חישיבתם לכם את הכל, נכון?" והיא ספרה את הבובות: "אחת לקיט, ואחת לקאט, ואחת לאמא, ואחת לאבא, ועוד אחת לתוספת!"
"הוי קיט" קראה קאט "קיבלנו אחת יותר. בוא נאכל אותה עכשיו! תודה, תודה רבה גברת ואן דה קלוט."
והם אכלו את הבובה, תחילה את הרגליים. קיט אכל רגל אחת וקאט את השניה, והמשיכו לאכול לסירוגין, פעם זה נשך ופעם זו, עד שכל הבובה נאכלה.
ואז לקחו את ארבעת הבובות האחרות וחזרו לדוכן של אבא.

"אמא!" אמרה קאט "קיט יודע לחשוב! הוא חשב כמה בובות אנחנו יכולים לקנות כשהן עולות שקל כל אחת.

נכון שזה יפה שהוא יכול?"

"למדתם הרבה בשוק" אמרה אמא ודדר. אבל קיט לא אמר מילה. הוא רק החזיק את ידיו בכיסים ונראה גאה ומרוצה מאוד.

"כשתגיע כבר לגובה של מטר וחצי ונקרא לך כריסטופר תוכל ללכת לשוק עם אבא בכל פעם" אמרה גברת ודדר.

"גם אני יודעת קצת לחשוב" אמרה קאט "גם אני אוכל ללכת?"

"לא" אמרה גברת ודדר "בנות לא צריכות לחשוב הרבה. נשאר את החשיבה לגברים. את תשאר בבית ותעזרי לי."

בינתיים אבא מכר כבר את כל סחורתו והיה מוכן לחזור הביתה.

הם סחבו את הסלים הריקים חזרה לסירה ומיד הפליגו הביתה. התאומים ישבו על הספסל כשהם מחזיקים חזק את הבובות, שנעשו בינתיים קצת

דביקות.

הסירה הייתה כל כך קלה שהדרך הביתה לקחה הרבה פחות זמן מאשר הדרך לשוק, ובקרוב כבר יוכלו לראות את הבית שלהם, עם הגג האדום המציץ בין העצים, והגברת ודדר ממתינה ליד הפשפש.

ארוחת הערב הייתה כבר מוכנה והתאומים העמידו את הבובות במרכז השולחן.

"יש כאן בובה אחת בשביל אבא, ואחת בשביל אמא, ואחת לקאט ואחת בשבילי" אמר קיט.